

Do Knihy cti byl zapsaný Jiří Zachariáš - Pedro

27.01.2026

Jiří Zachariáš se zapsal do Knihy cti 27. února díky svým zásluhám v oblasti mimoškolní výchovy mládeže a rozvoje skautingu.



Žižkov pro něj není jen místem narození, ale symbolem svobodomyslnosti a kolébkou českého skautingu (na žižkovské reálce položil Antonín Benjamin Svojsík před více než stoletím základy českého skautingu). Pedro už v dětství sháněl nedostupné či zakázané skautské knihy a časopisy. Například na burze u kostela sv. Rocha, jednou se mu podařilo ve sběrných surovinách získat celý ročník časopisu Vpřed za traktorovou pneumatiku.

Jak sám s hrdostí vzpomíná: „Být žižkovským klukem bylo velké vyznamenání. Byli jsme tvrdé jádro, hraničáři, a byli jsme mobilizováni do každé války“. Pověstné byly bitvy s kluky z Karlína. Tato žižkovská průprava mu dala sílu i ve chvíli, kdy v roce 1950 slyšel od svého prvního oddílového vedoucího osudová slova: „Loučíme se, bratři a sestry. Nezapomeňte na to, že za tohle můžou komunisti.“

Když jako devítiletý chlapec sledoval fotbalový zápas, míč ho zasáhl přímo do obličeje. Náraz byl tak silný, že přepadl přes ohradu oddělující hřiště od sousední zahrádkářské kolonie. Silně mu krvácelo z nosu a hledal v zahradách cokoli, čím by mohl krev zastavit. Narazil při tom na nenápadnou boudu, tajnou skautskou klubovnu. Zjistil tak, že skauting tajně pokračuje.

V roce 1954 vypátral legendárního Jaroslava Foglara přímo v jeho bytě v Korunní ulici. Od něj později získal i svou přezdívku Pedro. Skauting pro něj nikdy nebyl jen hrou, ale hlubokou vnitřní disciplínou. Často zdůrazňuje: „Skauting by měl mít i duchovní rozměr. Když mu chybí, je snadno manipulovatelný“.

V šedesátých letech se podílel na vzniku střediska Psohlavci a druhé obnově skautingu v roce 1968. Na rozdíl od mnohých „hrobníků skautingu“ odmítal kompromisy s nastupujícím normalizačním režimem. Odmítl nabídky na místo redaktora v oficiálních tiskovinách a zvolil si práci myče oken. Své rozhodnutí zdůvodnil: „Nemusel jsem dělat kompromisy s režimem, protože mi nebylo co vzít. Mohli mi vzít leda kýbl a hadr. Když je v zemi nepřítel, slušný člověk nemá dělat kariéru.“

Svůj odpor k totalitě stvrdil podpisem Charty 77, který připojil u své sousedky na Žižkově, Libuše Šilhánové. Během 70. a 80. let, kdy byl Junák zakázaný, našel Pedro se svým oddílem azyl pod hlavičkou TJ Slavia Žižkov. Zde, v podrostu oficiálních struktur, vychovával další generace skautů.

Vydával samizdatové skautské časopisy. Po listopadu 1989 se spolupodílel na založení Svazu skautů a skautek České republiky a přispíval do oficiálně obnovených skautských periodik. Jiří Zachariáš se také intenzivně věnoval dokumentování historie „lilie za mřížemi“ a boji za čistotu skautských ideálů. I po roce 1989 zůstal kritikem kompromisů. Svou literární a historickou činností dodnes připomíná příběhy skautů,

kteří za svou věrnost lili platili vězněním.